

dr hab. Ewa Maria Marciniak
Instytut Nauk Politycznych WNPiSM, UW
e.marciniak@uw.edu.pl

Warszawa, 1.06.2019r.

Ocena dorobku naukowego i recenzja osiągnięcia naukowego

dra Szymona Ossowskiego

**sporządzona w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w
dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce**

Informacje ogólne

Dr Szymon Ossowski jest absolwentem kierunku Politologia (dwóch specjalności samorządowej i marketingu politycznego) na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 2007 roku otrzymał tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie nauki o polityce na podstawie pracy *Etyka polityczna liberalnej demokracji a postawy etyczne polityków polskich*.

Od 2007 roku Habilitant jest związany z Wydziałem Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM, obecnie na etacie starszego wykładowcy, do 2018 roku – na etacie adiunkta. Od 2016 roku jest prodziekanem Wydziału ds. studenckich, członkiem Rady Wydziału oraz przewodniczącym Wydziałowego Zespołu d. Oceny Jakości Kształcenia. Dr Szymon Ossowski jest również pełnomocnikiem Dziekana ds. Uniwersytetu Otwartego WNPiD.

Ocena publikacji wskazanej jako główne osiągnięcie naukowe

Habilitant jako swoje główne osiągnięcie naukowe wskazał cykl artykułów pt.: *Instytucjonalne podmioty komunikowania politycznego trzeciej ery w Polsce*.

Na cykl składają się: monografia: *W kierunku urynkowienia. Zagrożenia dla liberalnej demokracji w Polsce*, Poznań 2011, ss. 201; współautorstwo monografii (wraz z Dorotą Piontek, Bartoszem Horodeckim): *Tabloidyżacja dyskursu politycznego w polskich mediach*, Poznań, 2013, ss.169; współredakcja naukowa pracy zbiorowej (wraz z Dorotą Piontek) *Komunikowanie społeczne w dobie nowych technologii*. Poznań 2017, ss. 265; sześć artykułów w czasopismach naukowych, dwa artykuły w pracach zbiorowych, pięć artykułów napisanych we współautorstwa w czasopismach naukowych oraz dziewięć współautorstw artykułów w pracach zbiorowych. Są to następujące teksty: S. Ossowski, *Dziennikarz versus specjalista ds. public relations - toksyczny związek czy małżeństwo z rozsądku?*, w: „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne” 2009, nr 4, s. 81-95.; S. Ossowski, A. Stępińska, *Polski dziennikarz – niezależny altruista?*, w: „Etyka w mediach vol.5”, pod. red. W. Machury, Poznań – Opole 2010, s. 35-45.; S. Ossowski, A. Stępińska, *Dziennikarze polscy – między mitem „czwartej władzy” a świadomością misji*, w: „Media – czwarta władza?”, pod red. R. Kowalczyka i W. Machury, Poznań – Opole 2010, s. 55-66.; A. Stępińska, S. Ossowski, *Społeczne oczekiwania a autostereotyp dziennikarzy polskich w XXI wieku*, w: „Stereotypy w obszarze społecznym i politycznym” pod red. B. Pająk, Poznań 2011, s. 33-46.; A. Stępińska, S. Ossowski, *Kariera, kontrola, służba społeczna – postawy różnych pokoleń polskich dziennikarzy*, w: „Studia nad dziennikarstwem”, pod red. I. Hofman i K. Plewki, Lublin 2011, s. 43-61.; A. Stępińska, S. Ossowski, *Dziennikarze w Polsce: wartości, priorytety i standardy zawodowe*, w: „Studia Medioznawcze” 2011, nr 1, s. 17-28.; S. Ossowski, *Telewizyjne debaty prezydenckie w Polsce w 2010 roku*, w: „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne” 2011, nr 27, s. 41-57.; S. Ossowski B. Biskup, *Porównanie relacjonowania kampanii wyborczej w regionalnych wydaniach Gazety Wyborczej i Polska, The Times - analiza porównawcza relacjonowania kampanii w wybranych regionach*, w: „WYBORY SAMORZĄDOWE W MEDIACH REGIONALNYCH. Dzienniki regionalne i telewizyjne audycje wyborcze jako platformy komunikacji politycznej”, pod redakcją A. Hess i M. Mazura, Katowice 2012, s. 83-101.; B. Biskup, S. Drobczyński, S. Ossowski, *Komitety wyborcze w nieodpłatnych regionalnych audycjach telewizyjnych – założenia i podstawowe wyniki badań*, w: „WYBORY SAMORZĄDOWE W MEDIACH REGIONALNYCH. Dzienniki regionalne i telewizyjne audycje wyborcze jako platformy komunikacji politycznej”, pod redakcją A. Hess i M. Mazura, Katowice 2012, s. 103-121.; B. Biskup, K. Churska-Nowak, S. Drobczyński, A. Hess, M. Kolczyński, M. Mazur, S. Ossowski, D. Piontek, *Relacjonowanie wyborów w mediach regionalnych w Polsce w 2010 roku*, w: „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne” 2012, nr 3, s. 233-247.; A. Stępińska, S. Ossowski, L. Pokrzycka, L. Nowak, *The Journalists and Journalism of Poland*, w: „The Global Journalism in the 21st Century”, pod red. D.H. Weavera i L. Willnata,

Nowy Jork i Londyn 2012, s. 255-266.; A. Stępińska, S. Ossowski, *Three Generations Of Polish Journalists*, w: „Journalism Studies” 2012, nr 5-6, s. 857-867.; S. Ossowski, *Tabloidyzacja audycji informacyjnych* – przyczynek do badań, w: „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne” 2013, nr 1, s. 173 – 182.; S. Ossowski, *DZIENNIKARZ – CELEBRYTA, CZYLI BOHATER WŁASNEGO SHOW*, e-Politikon, 2014, numer XII , s. 201 – 224.; S. Ossowski, D. Piontek, *Co tam, Panie, w polityce? Politycy w programach publicystycznych*, w: „Zeszyty Prasoznawcze” 2014, nr 2/218, s. 234-250.; D. Piontek, S. Ossowski, *Politycy i dziennikarze. Sojusznicy czy wrogowie?* w: „Marketing polityczny w gorsecie mediów”, pod red. R. Wiszniowskiego i A. Kasińskiej-Metryki, Toruń 2014, s.42-53.;

S. Ossowski, *Błędy i wypaczenia czyli o przyczynach porażki Ryszarda Grobelnego w poznańskich wyborach samorządowych w 2014 roku*, w: „Przegląd Politologiczny” 2015 nr 2, s. 75-86. Wersja angielska tekstu: S. Ossowski, *How David triumphed over Goliath: the course of the electoral campaign for Poznań's local government in 2014*, w: „Roczniki Nauk Społecznych” 2015 , Vol. 7(43), Issue 3, s. 41-52.; S. Ossowski, D. Piontek, *Co się wydarzyło w Poznaniu? Wybory prezydenckie 2014 i koniec pewnej epoki*, w: „Od marketingu samorządowego do prezydenckiego”, pod. red. A. Kasińskiej-Metryki, R. Wiszniowskiego, M. Molendowskiej, Kielce 2015, s. 139-152.; S. Ossowski, *Strategie wyborcze Ryszarda Grobelnego i Jacka Jaśkowiaka w ponownym głosowaniu w świetle badań exit poll*, w: „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne” 2016, nr 3, s. 163 – 176.; S. Ossowski, *Wpływ ruchów miejskich na wynik poznańskiej samorządowej kampanii wyborczej w 2014 roku*, w: „Wpływ społeczny. Konteksty i zastosowania badawcze”, pod. red. B. Patkowskiej – Pająk, Poznań 2016, s. 133 – 143.; S. Ossowski, D. Piontek, *Wprowadzenie. Nowe media i zmiany w naturze komunikowania*, w: „Komunikowanie społeczne w dobie nowych technologii”, pod. red. D. Piontek i S. Ossowskiego, Poznań 2017, s. 9-19.; S. Ossowski, *Podwójne wybory w 2015 roku. Spójność strategii komunikacyjnych podczas prezydenckiej i parlamentarnej kampanii wyborczych*, w: „Polskie wybory 2014-2015. Kontekst krajowy i międzynarodowy - przebieg rywalizacji - konsekwencje polityczne”, Tom 1, pod red. M. Kolczyńskiego, Katowice 2017, s. 66-81. ; S. Ossowski, W. Dopierała, *Polityzacja audycji informacyjnych w Polsce na przykładzie „Wiadomości” TVP i „Faktów” TVN*, Com.press 2018, nr 2 (1), s. 4-25.

Zatem łącznie do oceny dr Szymon Ossowski przedstawia jedną monografię, osiem samodzielnych artykułów, czternaście artykułów we współautorstwie i jedną współautorską monografię. Jest to pokaźny wielowątkowy i wielotematyczny dorobek. Doceniam również wkład Habilitanta w redakcję naukową zaliczonej do dorobku pozycji. Warto zwrócić uwagę, że Habilitant publikuje w różnych ośrodkach naukowych,

współpracuje z wieloma autorami, co świadczy o jego wysokiej pozycji naukowej w kraju.

Dr Ossowski w przedłożonym autoreferacie uzasadnia potrzebę badań nad zmianami jakie zachodzą w komunikowaniu politycznym w Polsce, ze szczególnym uwzględnieniem (...) horyzontalnej płaszczyzny komunikowania politycznego, wyznaczonej przez relacje zachodzące między politykami/instytucjami politycznymi i dziennikarzami/mediami, czyli pomiędzy dwoma instytucjonalnymi podmiotami komunikowania politycznego (...).

Prezentowany cykl publikacji należy uznać za istotny i aktualny z punktu widzenia nauk o polityce i rozwoju ich pól badawczych, zwłaszcza na styku nauk o polityce i nauk o mediach.

Należy podkreślić, iż problematyka mediatyzacji sfery polityki w Polsce jest niezwykle istotna dla rozumienia współczesnych procesów politycznych, bowiem równoległe do procesów politycznych procesy komunikacyjne stanowią o istocie uczestnictwa w polityce, jej rozumienia i konsekwencji wynikających z tego faktu. Badanie zjawisk i mechanizmów w tym zakresie wiąże się nie tylko z istotnym walorem poznawczym, ale również aplikacyjnym.

Wybrany przez Habilitanta obszar naukowej eksploracji – wielowymiarowość zjawiska mediatyzacji polityki ze szczególnym uwzględnieniem jej instytucjonalnego wymiaru jest znaczącym uzupełnieniem badań w Polsce oraz aktualizacją wiedzy na ten temat. Dr Ossowski przekonująco uzasadnia sens podjęcia analiz nad trzema aspektami komunikacji: postawami dziennikarzy mediów ogólnopolskich wobec polityki, sposobem relacjonowania polityki przez media oraz komunikacyjnymi strategiami wyborczymi partii i polityków w wyborach ogólnopolskich i samorządowych.

Nie mam wątpliwości, że podjęta problematyka jest ważna z punktu widzenia nauki o polityce, istotna dla rozwoju jej pól badawczych a podjęte badania cechuje oryginalność metodologiczna i poznawcza.

Ogólnie rzecz ujmując w prezentowanych do oceny artykułach Autor umiejętnie łączy różne typy narracji naukowych: od deskryptywnej, systematyzującej problematykę poprzez eksplanacyjną – z zastosowaniem metod analizy ilościowej, analizy zawartości, do predykcyjnej – której istotą jest próba zbudowania pewnych

modelowych rozwiązań, odnoszących się na przykład do strategii komunikacyjnych.. Autor znakomicie porusza się w badanej problematyce, prezentuje wiele autorskich, oryginalnych badań, a w częściach teoretycznych swoich publikacji podejmuje naukową dyskusję z cytowanymi autorami. Stosowane kategorie i pojęcia są zinterioryzowane i wykorzystywane z pełną świadomością ich znaczeń.

Aspekt metodologiczny osiągnięcia naukowego

Z zaprezentowanego autoreferatu można wywnioskować, że Autor stosuje w swoich badaniach zróżnicowane metody i podejścia badawcze. Rzeczywiście, tak zaplanowane i prezentowane badania wymagają owego zróżnicowania. Zatem za zasadne uznaję, wykorzystanie przez Habilitanta przede wszystkim metod analizy zawartości mediów, analiz ilościowych na podstawie badań ankietowych oraz krytycznej analizy źródeł.

Zaznaczyć trzeba, że Habilitant zdaje sobie sprawę dlaczego stosuje te a nie inne metody w poszczególnych etapach swoich badań, co świadczy o dojrzałości i samodzielności metodologicznej Habilitanta. Choć zaznaczyć trzeba, że w dorobku naukowym dr Szymona Ossowskiego rysuje się wyraźnie tendencja do wykorzystywania metod analizy treści i analizy zawartości, zaś w mniejszym stopniu innych metod właściwych dla nauk o polityce. Oczywiście jest to zrozumiałe, ze względu na fakt, iż specjalizacja metodologiczna może przynieść w przyszłości istotne badawcze rezultaty.

Wysoko oceniam liczbę i jakość literatury wykorzystanej przez dr Ossowskiego. Jest ona reprezentatywna dla badanej problematyki, zróżnicowana (monografie, artykuły naukowe, raporty, komunikaty z badań opinii publicznej, badania własne i zespołowe). Autor prezentuje bardzo dobre rozeznanie w eksplorowanej problematyce. Odwołuje się do kluczowych badaczy problematyki komunikowania politycznego w Polsce i na świecie. Wykorzystana literatura jest aktualna, odzwierciedla nowe tendencje w badaniach nad problematyką komunikowania politycznego.

Dr Ossowski nadaje swoim badaniom pewien porządek metodologiczny - formułuje pytania badawcze, cztery hipotezy oraz dwie tezy. Szczegółowe pytania badawcze zostały podzielone na dwie grupy i sformułowane następująco: Jakie cechy zawodowe reprezentują polscy dziennikarze i jak dużą wagę przywiązują do tematów związanych z polityką? W jaki sposób media przedstawiają sferę polityki i polityków w

audycjach informacyjnych? Kogo dziennikarze zapraszają do audycji publicystycznych? Jak media relacjonują kampanie wyborcze?

Kolejna grupa pytań odnosi się do drugiego podmiotu instytucjonalnego, czyli polityków i instytucji politycznych: Które elementy strategii komunikacyjnych polityków i komitetów wyborczych można uznać za najbardziej istotne z punktu widzenia oceny skuteczności kampanii wyborczych? Jaki jest stosunek polityków do rosnącej roli mediów w kampaniach wyborczych? Jakie cechy charakterystyczne dla trzeciej ery komunikowania politycznego występują w komunikacji politycznej w Polsce?

Autor formułuje również hipotezy. Przyjmuje, że „dziennikarze mediów ogólnopolskich(...) deklarują, że jednym z podstawowych zadań mediów jest informowanie o polityce oraz sprawowanie przez media funkcji kontrolnej wobec polityków” (H1); że „w głównych wydaniach audycji informacyjnych (...) najbardziej eksponowanym tematem jest polityka. (...) Dominują tzw. *hard newsy*, poświęcone głównie polityce wewnętrznej” (H2) oraz, że „gośćmi audycji publicystycznych (...) jest ograniczona grupa polityków i ekspertów, zaś głównym przedmiotem ich wypowiedzi są bieżące wydarzenia” (H3). W hipotezie (H4) Autor zakłada, że w dziennikach regionalnych przed wyborami samorządowymi dominuje tematyka wyborcza. Dodatkowo proces poznawczy jest porządkowany poprzez sformułowanie dwóch tez: (T1) „Nie ma uniwersalnego modelu optymalnej strategii komunikacyjnej dla partii politycznych lub kandydatów. Każda kampania wyborcza jest inna, uzależniona od kontekstu, miejsca i czasu, a przede wszystkim od typu wyborów”; oraz (T2) „Z cech charakterystycznych dla trzeciej ery komunikowania politycznego w Polsce należy wymienić głównie nadrzędną rolę telewizji jako kanału komunikacji politycznej (...) profesjonalizację politycznego public relations, presję na rywalizację podmiotów medialnych, rozwój kampanii permanentnych oraz antyelityzm i populizm”. Powyższa teza jest *explicite* związana z deklarowanym przedmiotem badań ujętym w tytule osiągnięcia naukowego. Jest bogata treściowo a w jej obrębie znajduje się wiele tez częściowych. Oceniając całość metodologicznego aspektu recenzowanych publikacji, podkreślić należy, że nie budzi on zastrzeżeń, wręcz odwrotnie - stanowi przykład rzetelnego procesu badawczego, wyznaczanego empirycznym podejściem. Przyjęte hipotezy badawcze zostały zweryfikowane lub częściowo zweryfikowane, co umożliwiło

Autorowi wnioskowanie na temat mechanizmów i relacji między instytucjonalnymi podmiotami komunikowania politycznego.

Teoretyczno-poznawcze aspekty osiągnięcia naukowego

Podkreślić należy, że dr Szymon Ossowski w sposób należyty osadza swoje badania we współczesnej refleksji odnoszącej się do zjawisk i mechanizmów komunikowania politycznego. Słusznie odwołuje się do koncepcji W. Schulza, zakładającej że środki masowego przekazu mediatyzują politykę i są niezbędną, instancją pośredniczącą w procesach politycznych oraz do H.M. Kepplingera, który twierdzi, że mediatyzacja polityki i dostosowanie zachowań polityków do potrzeb mediów masowych jest następstwem tego, iż przekaz prasy, radia i telewizji stał się funkcjonalnym warunkiem sukcesu w sferze polityki. Wreszcie istotnym punktem odniesienia dla rozważań dr Szymona Ossowskiego jest dorobek Doroty Piontek, która traktuje mediatyzację polityki jako efekt rozwoju mediów masowych oraz określa politykę zmediatyzowaną jako politykę, która traci swoją autonomię przez uzależnienie swoich centralnych funkcji od mediów masowych. Wynika to z faktu, iż polityka jest nieprzerwanie kształtowana przez interakcje z mediami. Efektem tego jest zdolność mediów do wpływania na agendę polityki oraz spektakularyzacja i personalizacja polityki przez media fragmentacja polityki a także selekcja elit politycznych poprzez narzucanie komunikowaniu politycznemu mechanizmów medialnych. Przytoczone wyżej koncepcje stanowią punkt poznawczego i epistemologicznego odniesienia do badań prowadzonych przez Habilitanta. Jak podkreślałam – dobór tych koncepcji jest zasadny, daje bowiem możliwość rozwinięcia oraz badania ich użyteczności we własnych poszukiwaniach. Przede wszystkim – co warto podkreślić - Autor odniósł te koncepcje do specyfiki komunikowania trzeciej ery w Polsce.

Ponadto, zaznaczyć trzeba, że przytaczane **konkluzje z badań są oryginalne**, uzupełniające refleksję naukową w badaniach nad komunikacją polityczną w Polsce w jej instytucjonalnym wymiarze. W szczególności, Habilitant ustalił obecność i właściwości badanych zjawisk w polskiej przestrzeni komunikacyjnej, w odniesieniu do podmiotów instytucjonalnych: dziennikarzy/mediów – jako podmiotu instytucjonalnego, ustalił, że dla większości z nich najważniejsze było dostarczanie

szybkiej informacji, co stanowi podstawową funkcję mediów. Mniejszy odsetek badanych pracowników mediów przywiązywał wagę do wyjaśnienia odbiorcom problemów, czy pełnienia funkcji *watchdog*. Ważne okazało się również zachowanie dystansu wobec władzy. Z badań Habilitanta wynika również - w odniesieniu do partii politycznych jako podmiotu instytucjonalnego - że nie ma uniwersalnego modelu strategii komunikacyjnej dla partii politycznych lub kandydatów, którą można by określić jako optymalną. Autor potwierdził, że w Polsce proces komunikowania politycznego charakteryzują właściwości charakterystyczne dla III ery komunikowania. (...)„Można też zaobserwować presję na rywalizację podmiotów medialnych, a w przekazie medialnym coraz częściej antyelityzm i populizm”(...).

Reasumując, wskazać należy, iż Habilitant w przedstawionym do recenzji cyklu publikacji dr Ossowski wykazuje się znakomitą znajomością literatury przedmiotu, prezentuje analityczną oraz komparatystyczną znajomość zagadnień, istotnych z punktu widzenia podjętej problematyki.

Biorąc pod uwagę powyższe, konstatuję, iż **dr Szymon Ossowski wnosi wkład w badania nad instytucjonalnymi podmiotami komunikowania politycznego w Polsce. Eksplorowana problematyka jest oryginalna i przede wszystkim istotna ze względu na poszerzanie przedmiotu badań w zakresie nauki o polityce, inicjuje i wzbogaca refleksję na temat relacji między podmiotami komunikacji politycznej oraz zjawisk w obrębie zmediatyzowanej sfery politycznej w Polsce.**

Przedstawiony do oceny cykl publikacji należy uznać za osiągnięcie naukowe, o którym mowa w obowiązujących przepisach prawa.

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Zgodnie z deklaracją ujętą w autoreferacie doktor Szymon Ossowski zajmuje się badaniem **jakości demokracji** oraz **etyką w polityce**. W wymienionych obszarach porusza zagadnienia, które odnoszą się do analiz kontekstu (otoczenia politycznego) - np. praca pt. *W kierunku urynkowania. Zagrożenia dla liberalnej demokracji w Polsce*. Habilitant zajmował się też problematyką *Kryzysu liberalnej demokracji w Europie*, czy *Etyką polityczną liberalnej demokracji w Polsce*. Zatem **dorobek** Habilitanta jest ściśle **politologiczny**, obejmujący kluczowe dla współczesnej politologii problemy. Habilitant jest autorem 42 publikacji – artykuły w czasopismach i monografiach zbiorowych oraz

monografie autorskie i współautorskie dotyczą problematyki komunikowania politycznego w Polsce, jak i wymienionych wyżej kwestii. Na liście Jego publikacji znajduje się również wiele artykułów w języku angielskim.

Dorobek naukowy oceniam jako ilościowo i jakościowo na zadowalającym poziomie. Również nie mam zastrzeżeń, co do zakresu merytorycznego i poziomu publikacji. Co więcej, należy zauważyć różnorodność form wypowiedzi naukowej - bowiem wśród zaprezentowanych publikacji są nie tylko artykuły naukowe, określane jako teoretyczne, ale przede wszystkim wiele tekstów powstało na podstawie autorskich badań, zatem mają niewątpliwie walor **oryginalnych rozwiązań**. Można ponadto, zauważyć proporcjonalne rozłożenie aktywności publikacyjnej Habilitanta w czasie.

Dr Ossowski jest aktywnym uczestnikiem konferencji naukowych. Wygłosił 55 referatów na konferencjach w kraju i za granicą, w tym 40 związanych z problematyką instytucjonalnych podmiotów komunikowania politycznego. Zatem tematyka wystąpień konweniuje z nurtami Jego badań, co upoważnia do wniosku, że Habilitant systematycznie pogłębia wiedzę i refleksję naukową w swojej specjalności. Pozytywnie oceniam fakt, iż dr Ossowski uczestniczył w istotnych dla środowiska politologicznego w Polsce kongresach politologicznych oraz konferencjach organizowanych przez znaczące ośrodki akademickie. Habilitant jest członkiem Polskiego Towarzystwa Naukowego Prawa Prasowego, Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej oraz Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych.

Jest też współtwórcą czasopisma naukowego „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne”, członkiem Rady Naukowej *Com.press* wydawanego przez UJ.

Dr Ossowski uczestniczył w trzech zagranicznych wizytach studyjnych. Podkreślić trzeba aktywność i zaangażowanie w realizację różnych projektów badawczych w charakterze wykonawcy i koordynatora.

Reasumując, aktywność naukowa dra Szymona Ossowskiego jest bogata, różnorodna pod względem jakościowym i jako taką należy ją ocenić bardzo wysoko.

Wskaźnik Hirscha dla publikacji naukowych według Harzing's Publish or Perish – 2, zaś liczba cytowani wg Publish or Perish – 6.

Ocena dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego

W dorobku dydaktycznym, organizacyjnym i popularyzatorskim dra Szymona Ossowskiego znajduje się ogromna liczba ciekawych i różnorodnych aktywności. Oceniam ją jako ponadstandardową. Pan Szymon Ossowski jest przykładem naukowca mocno zaangażowanego w życie uczelni, aktywnego w środowisku politologicznym, przede wszystkim własnym. Przedstawione dane są imponujące, świadczą o wielostronnym zaangażowaniu Habilitanta we wszystkie rodzaje aktywności akademickiej – administracyjnej, organizatorskiej i dydaktycznej. Aktualnie dr Szymon Ossowski jest Prodziekanem Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa ds. studenckich. Pełnił również wiele innych funkcji związanych z dydaktyką i zapewnieniem jakości kształcenia.

Jako dydaktyk realizuje wiele przedmiotów, o charakterze ćwiczeń, warsztatów, konwersatoriów i wykładów. M.in.: *Skuteczna komunikacja marketingowa, Podstawy marketingu, Public Relations, Systemy medialne na świecie, Opinia publiczna, Marketing polityczny, Metodologia oraz metody i prowadzenie badań.*

Ponadto, Habilitant prowadzi seminaria licencjackie, wypromował 82 licencjatów, był recenzentem 30 prac licencjackich. Jego działalność popularyzatorska również jest ponadstandardowa: wykłady dla uczniów szkół średnich, występowanie w roli eksperta i komentatora bieżących wydarzeń politycznych, organizowanie debat politycznych.

Za swoją działalność dr Szymon Ossowski był ośmiokrotnie nagradzany przez Dziekana WNPiD, Rektora UAM oraz społeczność akademicką.

Dr Szymon Ossowski jest też promotorem pomocniczym pracy mgr Pawła Łokicia: „Praktyki wykonywania zawodu dziennikarza w środowisku nowych mediów”.

Reasumując, w zakresie aktywności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej Habilitant wykazuje się wysokimi osiągnięciami, spełniając tym samym kryteria ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Wniosek końcowy

Stwierdzam, na podstawie przedłożonej dokumentacji, że dorobek naukowy, dydaktyczny i organizatorski dra Szymona Ossowskiego spełnia wymagania stawiane przez przepisy ustawy o stopniach i tytule naukowym oraz kryteria oceny osiągnięć

osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora habilitowanego zawarte Ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki z 14 marca 2003 roku oraz w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 1 września 2011 roku.

Dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny w tym przedstawiony jako osiągnięcie badawcze cykl publikacji zatytułowany: *Instytucjonalne podmioty komunikowania politycznego w Polsce* spełnia wymagania ustawowe i uzasadnia sformułowanie przeze mnie wniosku o nadanie doktorowi Szymonowi Ossowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce.

